

[Udenrigsministeren.]

Når jeg taler om kendsgerninger, konkrete spørgsmål, der har ført beviset for, at det ville være værdifuldt at få et samarbejde i gang mellem de nordiske landes nationalforsamlinger, tænker jeg bl. a. på det arbejde, der blev udført af den nordiske parlamentariske komité til fremme af rejselivet i Norden, hvis betænkning om gennemførelse af pasfrihed i Norden nu synes at ville give resultater, forhåbentlig allerede i den kommende sommer. Som tinget sikkert ved, er sagen allerede for 14 dage siden færdigbehandlet af den danske regering med tilslutning fra partierne med et positivt resultat, og vi har meddelt de andre nordiske regeringer, at vi under forudsætning af gensidighed vil være villig til at følge komiteens indstilling og ophæve pastvangen for nordiske statsborgere på rejser mellem de nordiske lande. Sverige har inddraget en lignende holdning, og fra Norge foreligger der oplysninger, der tyder på, at sagens behandling der vil blive fremskyndet. Vi har fra det danske udenrigsministeriums side opfordret Sverige, der jo har været initiativtageren i denne sag, til at sammenkalde et møde af sagkyndige til hurtig gennemførelse af dette forslag.

Jeg kan også nævne det parlamentariske udvalg, der i 1950 fik til opgave at behandle spørgsmålet om ensartethed i indfødsretslovgivningen i de nordiske lande, og sidst, men ikke mindst har jeg i mine tanker de erfaringer, der blev indhøstet under de nordiske forsvarsforhandlinger, erfaringer, som utvivlsomt har bidraget til hos alle deltagerne at befæste overbevisningen om det værdifulde i drøftelser mellem politikere af forskellige partianskuelser fra de nordiske parlamenter.

Det lovforslag, der nu foreligger til behandling, har sin oprindelse i et initiativ, der blev taget på det nordiske interparlamentariske forbunds 28. delegeretmøde i Stockholm i august i fjor, hvor den tidligere statsminister, folketingsmand Hans Hedtoft, var ordfører for en dansk delegation, der fremsatte forslag herom. På mødet vedtog man at overdrage det nordiske interparlamentariske råd det videre arbejde med sagen, og den 3. december forrige år vedtog rådet et udkast til vedtægter for et nordisk råd, udarbejdet af et 5 mands udvalg. På

mødet meddelte til vor beklagelse de finske repræsentanter, at Finland, som havde været repræsenteret under sagens forberedelse, ikke så sig i stand til at tiltræde den foreslåede ordning, men henviste til de allerede eksisterende former for nordisk samarbejde, bl. a. indenfor nordisk interparlamentarisk forbund. De andre delegerede blev så enige om i udkastet at optage en bestemmelse, der gør det muligt for finske repræsentanter, hvis de ønsker det, at deltage i rådets arbejde. Vi har utvivlsomt her i Danmark fuld forståelse for det finske standpunkt. Den omstændighed, at Finland ikke har ment at kunne tiltræde Det nordiske Råd, bør ikke bevirke, at vort samarbejde med Finland formindskes. Der er ingen tvivl om, at der i de øvrige nordiske lande er et stærkt og levende ønske om, at dette samarbejde må blive yderligere udviklet.

Man drøftede påny forslaget på et møde her i København den 9. februar i år, og det blev derefter sendt til de nordiske landes repræsentanter med ønsket om, at de ville sørge for, at det blev gennemført. Jeg rettede efter en henstilling fra parlamentarikerens side herefter en henvendelse til mine nordiske kolleger om nedsættelse af et sagkyndigt udvalg, der fik til opgave at forberede sagens forelæggelse for de nordiske udenrigsministre, og denne henstilling fra min side blev taget til følge, således at der kunne foreligge udkast til rådet, da de nordiske udenrigsministre mødtes her i København i midten af marts måned. Her blev der fuld enighed om nytten og værdien af et nordisk råd. Men det viste sig nødvendigt, bl. a. af hensyn til norske konstitutionelle forhold, at foretage enkelte ændringer, som jeg dog er overbevist om ikke i praksis vil forringe rådets muligheder for at løse den opgave, der er tiltænkt det.

Således som forslaget nu foreligger, indeholdende vedtægter for Det nordiske Råd, er det i overensstemmelse med de beslutninger, som blev truffet på dette nordiske udenrigsministermøde. Og man nåede her også til enighed om at søge forslaget gennemført i de enkelte nationalforsamlinger i form af lov eller beslutning. Når den danske regering har valgt lovsformen, skyldes det i første række, at vedtægterne forudsætter regeringernes deltagelse i rådet som en pligt for dem.